

Nuria Albó

Realidade humana

E pensamos cara ao serán, na estraña
realidade humana.
As montañas échense de brétema dourada
e nós estamos no bosque de sempre.
Estou soa no bosque. Teño unha mosca negra
enriba da perna esquerda. Sei que me podería erguer
e obrígala a fuxir. Depende dun aceno.
Sei que non son nin árbore nin pedra,
nin o tenro paxariño que chía.
E non quero ser a xente: A muller que calceta
nin o asisado doutor que pontifica
nin aqueles que tragan todo
ou que tanto lles da.
Foime trabaloso de máis saír da praza
Para me volver meter nela, dócil coma un año.
Quero que onda min non haxa ninguén máis
que o que fixen eu non o fixese outro.
As árbores que me escoitan, dánme a razón.
Érgome afagada. As moscas fuxiron.
Volvo cara á casa e levo canda min a luz
que só vin eu.

(Díptic, 1972)

Traducido do catalán por Lluïsa Soaz

Realitat humana

I pensem cap al tard, en l'estranya
realitat humana.
Les muntanyes són plenes de calitja daurada
i som al bosc de sempre.
Sóc al bosc tota sola. Tinc una mosca negra
damunt la cama esquerra. Sé que em podria alçar
i obligar-la a fugir. Depèn d'un gest.
Sé que no sóc cap arbre ni una pedra
ni l'ocellet tendrívola que refila,
I no vull ser la gent: La dona que fa mitja
ni l'assenyat doctor que pontifica
ni aquells que tot s'ho empassen
o que tot els rellisca.
He tingut massa feina a sortir de la plaça
per tornar-m'hi a ficar, dòcil com un anyell.
Vull que al meu lloc no hi hagi ningú més
que el que he fet jo no ho hagi fet un altre.
Els arbres que m'escolten, em donen la raó.
Jo m'alço afalagada. Les mosques han fugit.
Me'n torno cap a casa i m'enduc la claror
que només he vist jo.

(Díptic, 1972)